

Harman

– Mustafa Kara · 20 Mart 2013

Gönül tarlamı nadasa bırakmıştım
Ekmeyecektim güya, dinlendirecektim
Kapatmıştım aşklara yüreğimi
Yeşermeyecekti hiçbir sevgi
İnanmayacaktı hiçbir sevdaya
Ama dayanamadım yaşanmışlıklara
Topladım can kırıklarını, hüzün tohumlarını
Belki baharda canlanır umut olur diye
Serptim ellerimle gönül tarlama
Gözyaşlarım sağanak oldu
Durmadan yağdı, sanki mevsiminde yağın yağmur
Yeşermeye başladı hüzün tohumları
Mevsim de iyi gitti, afat olmadı...
Hasat mevsimi geldi, harman zamanı
İnanmıştım bir kere hasat iyi olacak mutluluk biçeceğim
Kurtulacağım hüzünlerimden, yüreğimdeki hazanlardan
Şimdi hasat zamanı
Hüzünlerimi, hazanlarımı biçtim elimdeki orakla
Yığın yaptım gönül tarlamın orta yerine
Yükledim kağına götürdüm harmana
Serdim hepsini harman yerinin ortasına
Çakmak taşı gibi
Kinimi nefretimi döven yaptım
Döndüm durdum hüzün ve hazan yığınlarının üstünde
Tek tek ayrılmaya başladılar
Sapla saman gibi
Sonra toplayıp yığın yaptım hepsini
Savurdum yaba ile rüzgara karşı
Mutluluğu alıp götürdü esen rüzgar
Bana yine kaldı hazan ve hüzün
Hiç gülmeyecek mi benim bahtım, yüzüm

Mustafa Karaahmetoğlu

20.03.2013